

УПРАВЛІНСЬКІ ВИКЛИКИ В УМОВАХ УПРОВАДЖЕННЯ КОНЦЕПЦІЇ НОВОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ

Н. Є. Пархоменко

В умовах упровадження Концепції Нової української школи освітній менеджмент спрямовується на забезпечення інноваційного розвитку закладів загальної середньої освіти. Відкритість взаємодії, варіативне сполучення функцій управління й самоуправління, партнерська взаємодія усіх учасників освітнього процесу - важливі й необхідні характеристики сучасного менеджменту шкільної освіти. Їх досягнення для української школи сьогодні є викликом, що потребує внесення певних змін в управління шкільним життям. Ефективність цих змін залежить від професійно побудованої технологічності управлінського процесу. На нашу думку, технологізацію управлінського процесу забезпечує діяльнісний підхід в управлінні. Він сприяє професійній самореалізації, відкриває реальні перспективи в розв'язанні проблемних питань керівництва соціокультурним освітнім простором школи через організацію неперервної внутрішньо мотивованої взаємодії усіх учасників освітнього процесу. Діяльнісний підхід зумовлює створення такого культуромісткого шкільного простору, в якому взаємозалежне функціонування проблемної та світоглядної ситуації забезпечує розвиток пізнавальної, регуляційної й ціннісно-естетичної активності школяра, педагога, керівника. В умовах діяльнісного управління ступінь внутрішньої свободи й відповідальності досягає того рівня, коли праця, спрямована на досягнення індивідуального та колективного успіху, стає ментальною сутністю особистості.

Діяльнісний підхід в управлінні інноваційним розвитком закладу освіти відкриває можливості зміцнення мотиваційної сфери усіх учасників освітнього процесу. Водночас, проблемою залишається викорінення стереотипності в мисленні й діях педагогічних працівників. Вийти із зони комфорту та розпочати працювати по-новому психологічно складно для більшості педагогів і педагогічних колективів. Подолати ці проблеми можна шляхом дієвої, не формальної, а глибоко продуманої системи підвищення кваліфікації педагогів, що побудована на діагностиці потреб педагогів та споживачів освітніх послуг. Підвищення кваліфікації має бути диференційованим, практично насиченим, більше спрямованим на самоосвіту, ніж навчаючим.

Виходячи з зазначеного вище, необхідно: розробити методичне забезпечення проектування заходів щодо вдосконалення навчально-виховного процесу (на основі самоконтролю педагогічної діяльності) для кожного вчителя (з виходом на причинно-наслідкові зв'язки досягнень і проблем у реальній практичній діяльності); осучаснити систему підвищення кваліфікації педагогів у межах внутрішньошкільної методичної роботи; сформувати сприятливий соціально-психологічний клімат у колективі шляхом створення командної організаційної культури у школі.